

JANCSÓ PÉTER

A fogtündér

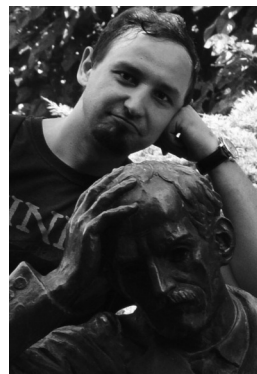
Főállású fogtündér vagyok. Most persze nevensz, de ha végighallgatsz, belátod majd, hogy komoly, felelősségteljes munkám van. A srácok persze azt hiszik, hogy fogtündér nem létezik, csupán mendedmondákat hallanak, azokon is csak nevetnek, főleg azok, akikkel már régtől esedékes lenne egy találkozót összehoznom, de mindezidáig még nem került rájuk sor.

Hidd el, nehéz szakma az enyém. Minden nap késő éjjelig dolgozom, és korán reggel intézem a papírmunkát. Mit nézel olyan hülyén? Azt hitted, hogy a fogtündér csak kikapja a fogat, aztán intézi a bizniszt a sráccokkal?! Hát nagyot tévedsz! Rengeteg papírmunkával jár a fogtündéri hivatás. Hát jó, akkor elmesélem.

Ez a nap is úgy kezdődött, mint a többi. Reggel hatkor gyors fogmosás, reggeli, aztán jöhet a napi 10–15 kilométer futás. Nem is hinnéd el, néha nagyon sokat kell rohannom, így jó, ha kondiban vagyok. Aztán bemegyek az irodába, az alagsorban van egy kis zugom, ott intézem a papírmunkát, veszem fel a megrendelést, írom ki a számlákat. Igen, maszekban tolom, és én is számlaköteles vagyok! Szóval írom a számlákat, telefonálok az ügyfelekkel. Általában egy-egy üzleti ebédrel folytatom a napomat, vagy ha nincs aznap tárgyalás, sétálok egyet a parkban és hot dogot eszem. Délután kettő tájban nézek be az irodába újra. Az aktatáskák olyankor már rendszerint az asztalomra sorakoztatva várnak egy-egy papír fecnival – rajta a cím és az ügyfél neve, ezeket precízen felírom a noteszembe, illetve a számítógépben is iktatom az adatokat. Négy óra tájban jön az egyik törpefej a zsákokért, amiben a pénz van. Nem beszélünk, szigorúan üzleti kapcsolat a miénk. Felém biccent pisztáciazöld öltönyében, én vissza neki – üzlet megkötve.

A délután hátralévő részében a konditeremben gyúrok néhány órácskát, majd egy könnyű vacsora, mozi vagy koncert, aztán jöhet a meló.

Otthon felveszem rózsaszín egyentrikómat, ami nem csak egyenruha, de az én személyes védjegyem is. Fejemre csapom a rózsaszín sildesem, ellenőrzöm a felszerelésem, és beülök a kocsiba. A noteszemet már említettem, abban vannak a címek és a meló leírása. Ekkorra már elkészül az útvonalterv, hiszen egy fogtündér se cikázhat keresztül-kasul egy városon, hanem optimalizálni kell az útvonalat, hogy erőt és energiát spóroljunk. Ennek megfelelően a csomagtartóban az aktatáskák is sorrendbe állítva várják, hogy használatba vegyem őket. Persze volt már olyan, hogy tévedésből – egy másnapos munkanapon – összekevertem a bőröndöket, aztán véletlenül

több foggal jöttem el az ügyféltől, mint amennyi meg volt rendelve. Hiába, egy fogtündér sem tévedhetetlen.

Általában hat-nyolc ügyet vállalok egy éjszakára, így bőven hazaérek még az esti híradó vagy az európai focimeccsek ismétléseire, amiket nagy élvezettel nézek, bár bevalom, a legkisebb mértékben sem értem, mi a fenéről is szól az a nagy felhajtás körülötte.

Jól van, jól van, a lényegre térek. Esős november este volt. Még nem fagyott, de már erősen hűvös, ködös idő volt. Lassan a műszak vége felé jártam, már csak két bőrdönt kellett kikézbésítenem, amikor a megadott címre megérkeztem. Csendes, kertvárosi házikó, tipikus 'mindenki vigyorogva köszönti a szomszédját' típusú amerikai álom. A szokásos eljárásnak megfelelően behatolás előtt átnéztem a jegyzeteimet a noteszemben. Az azonban már nem volt a szokásos eljárásnak megfelelő, hogy az ajtó zárva volt. Hosszú fogtündéri karrierem során nem ez volt az egyetlen ilyen alkalom, úgyhogy kihasználva testi adottságaimat, berúgtam az ajtót. A préselt fa ajtó fájdalmasan recsenve engedett a bakancsom talpa keltette fizikai ráhatásnak, egyszersmind a kuncsaft érté- sére adva megérkezésemet.

Ijedt nyöszörgést hallottam az emeletről. Kösz, seggfej, legalább nem kell keresnem téged. Felkaptattam a lépcsőn, kiélvezve, hogy minden lépcsőfok megnyikordult a súlyom alatt. Már vigyorogtam, hiszen nincs is szebb látvány a fogtündértől rettegő ügyfelek remegő testecskéjénél. Felértem az emeletre, benyitottam a szobába, amelyből a hang szűrődött ki.

Fémes koppanást hallottam, néhány ezredmásodperc múlva pedig a tarkómon is meg- éreztem a hang forrását jelentő baseballütő okozta fájdalmat. A padlóra zuhanva még lát- tam azt a gilisztát, aki így rászédett, de alaposabban megfigyelni már nem tudtam.

Az észlelés hullámokban tört rám. Először a fejemben lüktető fájdalom, majd elmosó- dó hangok, végül a vér íze a számban. Bassza meg, egy fogamat is kiverte a kis köcsög. Érted, nekem, a fogtündérnek. Egy székhez kötözve ültem. Körülöttem üvöltözés. Úgy tűnt, a feleség most jött rá, mivel is foglalkozik a férjecskéje, a mai kliensem. Ordított a nő, mint döntöt vesztett focihuligán, vagy ilyesmi. A férj persze csitítgatta, kérlelte a csaj- szit, hogy ne hívja a rendőroket, mert akkor megtalálják a szajrét. Égre-földre esküdözött a lúzer, hogy azonnal kilép, és a pénzzel, amit át kellett volna ma vennem tőle a koksziert cserébe, lelépnek a Maldív-szigetekre, ahol már annyi kétes erkölcsű politikus tűnt el a hatóságok szeme elől. Mindig ezzel próbálkoznak. Aztán a nő vagy beszopja, vagy hívja a rendőrséget, de valaki megszabadul néhány fogától, elvégre ezért vagyok fogtündér.

– Oldozzanak már el, az istenért! – hívtam fel magamra a figyelmet. Totál ledöbben- tek, most tudatosították, hogy egy fogtündért tartanak fogva.

– Csak cseréljük ki a táskákat és húzok is haza, semmi szükségem még a maguk bal- héjára is.

Továbbra is értetlenül bámultak rám. Ekkor a nő elkezdett hadoválni, hogy megölöm őket, meg minden, közben a ridiküljével verte a pasit.

– Ha szabad megjegyeznem – szóltam közbe, megszakítva egy újabb ütést, amivel a harcos amazon nevelő célzattal a férjét kezelésbe vette –, nem ölök meg senkit sem. Fogat, persze, viszek magammal, pláne azok után, hogy az egyik metszőfogam a szőnye- gükön hever. A kérdés csak az, hogy hány fogat, és kiét viszem magammal.

Halálos félelem gyúlt mindkettejük szemében. A nő újfent ordítani kezdett a férjével, hogy megölöm, és hogy tönkretette az életét, meg minden.

– Mondtam már, hogy senkit sem ölök meg. És hagyja már abba a rikácsolást, mert szétmegy a fejem. Gondolom az úr is.

A fickó bólintott, amit a feleség egy újabb sallerrel jutalmazott.

– Akkor, ha kérhetem, oldozzanak el, lebonyolítjuk az üzletet, kiverek mondjuk 6–7 fogat, természetesen az úrét (az asszonyka itt mintha bólogatni kezdett volna), utána elintézzük a papírokat: jegyzőkönyv, számlák, satöbbi, aztán ki-ki megy a dolgára. Persze a dolgot jelentenem kell az ügyfeleimnek.

– Sz-sz-szó sem lehet róla, hogy elengedjük – hebegte a férfi.

– Akkor itt akar tartani? Mondjuk én leszek az új háziállat a hálójukban? – röhögtem el magam. Hülye látványt nyújtanék, amikor látogatóik érkeznének, és körbevezetnék őket a lakáson: és íme, a hálószobánk, a sarokban a megkötözött, kivert fogú izompacsirta a mi kis házi kedvencünk. Nem, nincs sok baj vele, szobatiszta. Hát igen, sokat eszik. És néha ordenaré módon káromkodik, amikor elkapcsoljuk a tévét a meccsről. Aztán itt a fürdőszoba is, gyertek...

Úgy tűnt, újabb véget nem érő vitába kezdtek, nekem pedig lassan lejárt a műszakom és már nagyon mehetnékem volt, ezért kicsúsztottam az ingujjamból azt a pengét, amit hasonló helyzetekre tartottam mindig magamnál, bár eddig még sosem történt velem hasonló. Lassan, ráérősen nyiszáltam el a kötelet, miközben a házaspár egymás édesanyjának igencsak profán emlegetése közben arról tárgyalt, hogy mégis, mi a fene legyen most.

Köteleimtől megszabadulva kikaptam a férfi kezéből a baseballütőt és enyhén megcsaptam vele. Ekkor a feleség világrengető ordítózásba tört ki. Ha eddig nem hívták ki a szomszédok a zsarukat, akkor most biztosan megtették. Kénytelen voltam a nőt is megütni, de óvatosan, hisz ő csak szerencsétlenül keveredett bele a történetbe, vele nem volt elszámolni valóm. Kioldoztam a lábaimon is a köteleket, és jól eső érzéssel masszíroztam meg tagjaimat, hogy mielőbb beinduljon bennük a vérkeringés.

Körülbelül tizenöt perc múlva sikerült felébresztenem az ürgét. Sírt, jajgatott és maga alá is piszkított. Hiába magyaráztam neki, hogy nem ölöm meg, mert én csak fogtündér vagyok, nem bírtam rávenni, hogy elhallgasson. Ekkor pofán vágtam, hogy kirepült az egyik foga.

– Most már kvittek vagyunk. Rátérhetnénk az üzletre?

A férfi az arcát dörzsölve félénken bólintott. Most mit nézel ilyen hülyén? Nem kötöttem meg a pasast, arra semmi szükség. Tapasztalatból tudom, ha valaki fölé 145 kiló tömör izom tornyosul, még a legvagányabb jampec is kussban marad, és nem ficáncol – csak ha meg van kötözve az az izomtömeg, de az nem tart sokáig.

– Na, szóval a bűnlajstroma: zárt ajtó, szökési kísérlet, a fogtündér megtámadása, a fogtündér munkájának akadályozása, az annyi, mint 16 fog.

A fickó szűkülő hangot adott ki.

– De tudja mit, maga szimpatikus nekem, nem akarom, hogy traumaként élje meg 16 foga elvesztését, úgyhogy kiverek az összeset.

A fickó rémulten nézett rám, miközben kiírtam a papírokat. Aláírta nagy nehezen. Fontos, hogy a fogak kiverése előtt írassuk alá az okmányokat, mert gyakran elájulnak vagy a fájdalomtól megőrülnek az emberek, és olyankor órákon át kell nekik könyörögni egy nyamvadt aláírásért.

A munkám fennmaradó részét nem részletezem, maradjon szakmai titok. Legyen elég annyi, hogy bár némileg elhúzódtam ez a meló, a következő delikvensemnél minden rendben ment, nem kellett több fogat magammal vinnem aznap. És ha a második féldőre nem is, de a hosszabbításra hazaértem, és a tévé előtt elszundítva pihentem ki a nap fáradalmait.